

VKP jsem měl původně v plánu odstartovat hned 7.4., ale měl jsem ještě nedokončenou vrchařskou korunu na severu, a tak jsem víkend 7.-8.4. věnoval ježdění v severočeských horách.

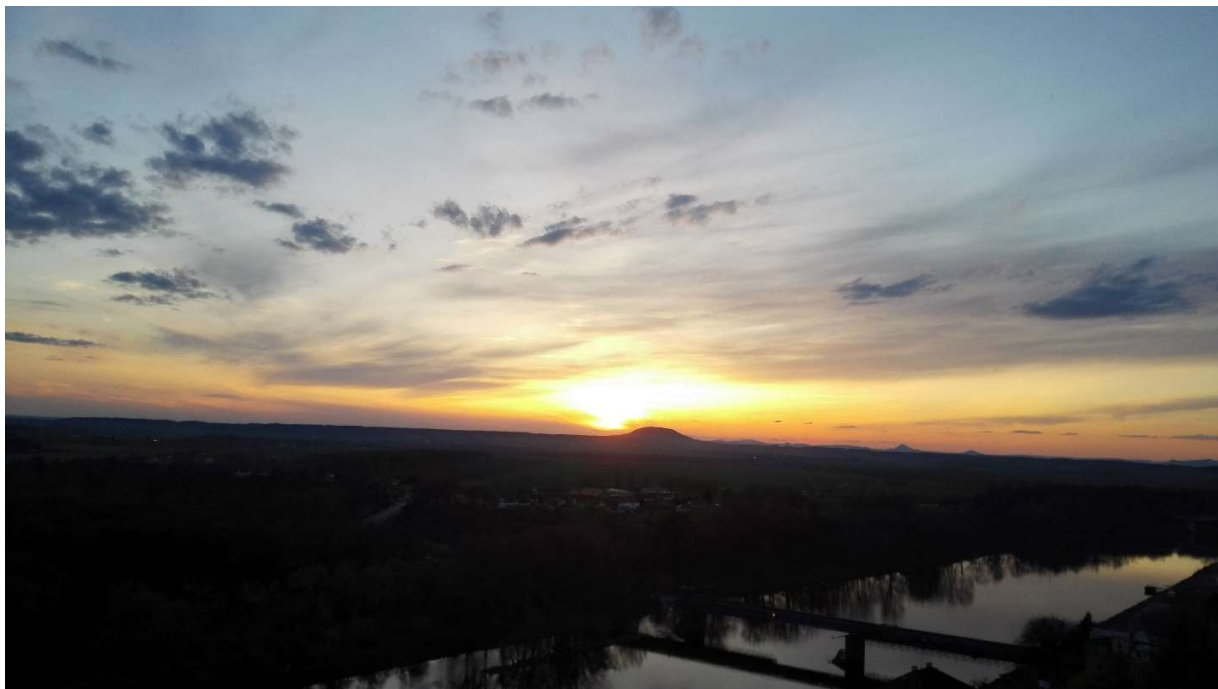
Po týdenním odpočinku bez kola během pracovního týdne jsem byl v sobotu 14.4. poměrně plný sil a natěšený na další „lov“ vrcholů. Počasí mi přálo, přesto jsem se z domova vyhrabal až krátce po poledni... Což mě také stálo poměrně pozdní návrat domů. Ale popořadě. Své putování jsem zahájil těmi nejbližšími místy – v domovské Praze.

Metrem jsem se popovezl na Floru, a velice brzy jsem vystoupal do parku na Parukářce. Moc krásné místo, a v sobotním prosluněném brzkém odpoledni bylo pěkné pokoukání na Prahu. Pořídil jsem první foto a už jsem sjížděl pod Vítkov, loňský vrchol VKP, a vůbec můj první vrchol v rámci vrchařských korun. Následně mě čekalo prodírání centrem Prahy přeplněným turisty – ulicí Na Příkopěch, okolo Národního divadla, na druhý břeh Vltavy přes Most Legií. Nadával jsem si, že jsem nevyjel brzy ráno a nevyhnul se tomuto blázinci. Ale to už jsem byl pod Petřínem, a čekalo mě krátké, ale celkem strmé stoupání k rozhledně. Opět motání se mezi davy lidí. Nahoře foto a honem dál, pryč z města. Od Petřína jsem jel mou oblíbenou část, přes Strahov a Ladronku, a pak objezd obory u letohrádku Hvězda směrem na Divokou Šárku. Ač Pražák, v Šárce jsem snad nikdy nebyl. A je to škoda, po přejezdu hlavní silnice (Evropská) začíná pěkná cyklostezka vedená lesem, kopírující červenou turistickou značku. Ta mě dovedla po pár kilometrech na Nebušickou vyhlídku, třetí dnešní vrchol. Nikdy jsem tu nebyl. Po dvou hodinách motání se z Prahy necelých 20km, slabota... Následovala však silniční část a konečně bez všech těch davů, konečně klid. Nebušice, Přední Kopanina, projel jsem přes Okoř a neodolal jsem vyfotit si zdejší zříceninu hradu. A zanedlouho už

stoupání po červené značce k rotundě v Budči u Zákolan. Tohle místo mám moc rád, i když dnes i zde bylo více lidu než obvykle. Na chvilku jsem si tu vydechl a snědl si sváču co jsem si nachystal doma. Pak sjezd do Zákolan, na tuhle stranu mi to připadá strmější, a vždy si říkám že si nahoru zkusím vyjet i od Zákolan, ale zatím se mi nezadařilo. Po silnici jsem se pak víceméně mírným klesáním dostal do Kralup nad Vltavou, kde jsem vyběhl několik schodů na vyhlídku Hostibejk. Odtud jsem pohlédl na město, zákruty Vltavy, a v dálce také na Říp. Ten měl být následujícím vrcholem, no zdálo se to jako pěkný kus cesty. Stejnou cestou jsem seběhl zpět dolů na silnici, a pokračoval dál přes Nelahozeves a Nové Ouholice. Tady jsem se napojil na silnici 608 a pádil do Vražkova a do obce Rovné, která už je přímo pod Řípem. Bylo fajn že už bylo celkem pozdě (asi 17:30), a tudíž minimum lidí. Na Říp jsem si udělal výlet celkem nedávno, 11.3., ale to byla cesta mokrá a rozklouzaná po dešti, a všude hodně lidí, takže výšlap nebyl vůbec nic jednoduchého. Dnes to bylo o sto procent lepší, i tak jsem ale musel na začátku jednu pasáž kolo tlačit. Říp je zabiják :-D Ale nahoře jsem byl pak už relativně rychle, v 18:05 jsem se fotil. Sjel jsem dolů a pokračoval do Ctiněvsí, kde jsem neodolal a zastavil se tu na dvě piva v místním Podřipském rodinném minipivovaru. Rozhodně doporučuji! Krásně se sedělo na podvečerním sluníčku nad oroseným půlitem... Jelikož mi došla voda, požádal jsem ještě o petku kterou jsem si přelil do Camelbaku, čekala mě ještě docela štreka. Moje cesta se stáčela na

jihovýchod, přes Černouček, Horní Beřkovice, a Cítov do Mělníka. Labe jsem přejížděl přes Nový silniční most, jelikož starý je uzavřený. Brzy jsem už projížděl po náměstí a brzy se dostal na vyhlídku na soutok Vltavy s Labem, nad níž se tyčí kostel sv. Petra a Pavla, dnešní už sedmý vrchol. Bylo krátce před 20h, chvíli jsem tu pokoukal, k vidění byl krásný západ slunce. Sluníčko padalo akorát za Říp, kde jsem ještě před necelými dvěma hodinami byl na vrcholku. A jaký kus jsem zas urazil.

Z Mělníka mě každopádně čekala dlouhá pasáž po silnicích do Benátek nad Jizerou, brzy padla tma a já se musel rozsvítit. Naštěstí bylo pořád dost teplo. Jel jsem po trase Tišice – Všetaty – Konětopy – Mečeříž. V Benátkách mě čekalo pátrání, odkud se vlastně se zámek vyfotit – brána už byla zavřená, a ze strany od náměstí nebylo na zámek vidět, stejně jsem dopadl i po vystoupení krpálku z druhé strany (směrem k muzeu hraček). A tak jediné použitelné foto jsem pořídil až na mostě přes řeku Jizeru. Bylo už po 22h, zbývalo mi už jen asi 10km do Lysé nad Labem na vlak, závěr byl naštěstí spíš sjezdový. Krátce před 23h jsem nasedl na osobák směr Praha, a domů jsem dorazil o půlnoci. Za dnešní den jsem zdolal 8 vrcholů, najel 144km, a nastoupal 1 765 m.

Dal jsem si sprchu, něco jsem snědl, vypil, a našel jsem si spojení na ráno. Vlastně už za pár hodin. V noci na neděli jsem tak nakonec ani nespál, potřeboval jsem si jen doma odpočinout, občerstvit se, a být v teple. Už v 5h jsem se začal "mobilizovat", a v 5:48 sedal na Smíchově na vlak, necelých 6 hodin po tom co jsem se vrátil domů z Lysé nad Labem. Někdy si sám říkám že jsem blázen :) Na Hlavním nádraží jsem přestoupil na další vlak, a ten mě dovezl po sedmé hodině ranní do Benešova. Sluníčko se už klubalo na obloze a slibovalo opět krásný den. V 7:10 jsem poprvé liduprázdnými benešovskými ulicemi šlápl do pedálů, nedolal jsem podívat se na náměstí, a také k místnímu pivovaru Ferdinand.

Dnešní ambice byla korunu dojet, což by znamenalo 12 vrcholů a asi 220 km. Převýšení mělo být asi 4 700 m, a měl jsem na to něco přes 13 hodin, než večer padne tma. No, žádné lehké vyhlídky. A hned začátek byl poměrně náročný a já cítil, jak mám po včerejšku tuhé nohy a jak jedu pomalu. Z Benešova na rozhlednu Špulka to bylo stále nahoru a dolu a byla to pěkná fuška. Ale rozhledna byla nádherná, je vidět že je nová. Vylezl jsem na ní a pokochal se výhledem. A pak pokračování. Jel jsem přes Ostředek, pak jsem sklesal dlouhým sjezdem k Sázavě v Choceradech, abych se vzápětí od řeky znovu drápal vzhůru směrem na Ondřejov. Odtud to už zase trochu znám, následovala poměrně hezká část cesty po lesní silnici do Jevan, a zanedlouho jsem pak už dostoupal k rozhledně Skalka. Dnešní druhý vrchol, celkově desátý, jsem tedy v polovině. Za dalším vrcholem bylo nutno opět delšího přesunu přes Svojetice, Mnichovice, a Strančice, na Radimovku. Zde jsem se vyfotil a na chvíli si na poli sedl a snědl jsem si svačino/oběd, bylo poledne. Spíš než hlad jsem ale měl žízeň, a voda už mi taky moc nejela, tělo si říkalo o cukry. Měl jsem sice v báglu asi půlitr coly, ale tu jsem si šetřil na horší chvíle. Ale ve prospěch mojí psychiky hrál fakt, že to nejhorší z dneška mám za sebou – 3 od sebe poměrně vzdálené vrcholy, a navíc místa, která jsem neznal. Teď jsem se měl začít opět přibližovat k Praze a dál na Berounsko, tato místa mám velice dobře prozkoumaná a jezdím v nich často, takže je znám jak své boty a vím co tu čekat, a navíc vrcholy následovaly celkem v rychlém sledu. Z Radimovky jsem sjel do Petříkova a odtud už jel prakticky poslepu směr Jílové u Prahy. Odtud asi 2km stoupáček na rozhlednu Pepř, zde jsem byl poprvé poměrně nedávno (10.3.). Dnes jsem ani nahoru nelezl a pokračoval dál, čekal mě příjemný sjezd do Davle, kde jsem si naplánoval motivační kofolu v kiosku. Ale jak na potvoru bylo zavřeno, v neděli, v tomhle počasí, ach jo... Takže místo sladkého studeného osvěžení mě čekal stoupáček od Vltavy směr Sloup. Přes mé obavy jsem ho zvládl celkem obstojně, a po zelené jsem se popovezl lesem do Bojova. Zde jsem hned u silnice uviděl otevřenou zahrádku, takže jsem neváhal ani chvíli. Kofola do mě zahučela jak nic, a dost pomohla. Přes Čisovice jsem byl brzy v obci Řitka, a opět se vydal do lesů, směr vyhlídka Hvízdinec. Tady jsem byl dnes prvně. Nedaleko odtud se pak nacházel další

vrchol, dnešní šestý, barokní areál Skalka nad Mníškem pod Brdy. Také pěkné místo. Čas 15:45, což docela šlo, jak jsem brzy vyrážel z domova, pořád mi přišlo že už je skoro večer. Čekalo mě další sklesání k řece, tentokrát k Berounce v Řevnicích po silnici 116, to je parádní sjezdík, rád ho vyjždím i nahoru. Od Berounky však krpál z Hlásné Třebaně přes Mořinu k vyhlídce nad lomem Velká Amerika. Zařadil jsem lehké převody, nohy se už ozývaly. Každopádně v 16:45 jsem byl na Americe, vyfotil se, a pokračoval dál, opět sjezděcí část přes Bubovice do Hostimi, a pak kousíček do obce Svatý Jan pod Skalou. Tady jsem doplnil energii z přesnídávky, ovoce, a coly, a vydal se pěšky po červené na skalní vyhlídku nad obcí. Tahat nahoru kolo byl celkem výkon a lilo ze mě jak blázen. První část vede do strmého kopce, druhá pak po schodech z kořenů a kamení, no makačka jak má být. Ale výhled shora je okouzlující a Svatý Jan je odtud jak na dlani. Stálo to za to ;)

Čekala mě stejná cesta dolů, po silnici 116 pak už opět šlapat nejprve do kopce, a následně sjet do Berouna. Začínal jsem zvažovat své časové možnosti, a také jak moc se mi chce jet po tmě. A nechtělo se :-D Bylo asi 18:40, teoreticky jsem tu mohl sednout na vlak a být v 20h doma. Ale jelikož zbývala asi hodka a půl světla a ještě i kapka sil, rozhodl jsem se ještě odmáznout si další bod Točnick, který byl tak trochu bokem trasy. Z Berouna 16km a to samé zpět. S vidinou dalších 32km jsem se tedy vydal na západ, chtěl jsem přitom stihnout vlak z Berouna v 21:20. Jel jsem po silnici 605, která nejprve vede v Berouně takovou obchodní zónou, relativně po rovině, ale pak je tam úsek kdy se musí přejet asi 3 docela nepříjemná stoupání. To už mi dělalo docela problémy, a hlavně jsem věděl, že mě to čeká ještě zpátky. Dojel jsem do Žebráku, a pak i do obce Točnick, vyfotil jsem se nejprve pod zříceninou Žebráku, která je hned nad silnicí, ale hrad Točnick rozhodně nebyl zadarmo a bylo třeba se k němu vydrápat ještě asi půl kilometru po červené do

hodně strmého kopce. Ale podařilo se, krátce před 20h pár fotek, a honem do Berouna. Cesta zpět probíhala docela v pohodě a jelo se mi rozhodně lépe a rychleji než z Berouna na Točnick, kdoví čím to bylo. Každopádně vlak jsem v pohodě stihl a po 22h jsem byl doma. Náročný víkend. Dnes jsem nakonec zdolal 9 vrcholů, a 3 mi tedy chybí. Najel jsem skoro 193km s celkovým převýšením 3 275 m.

Na pondělí 16.4. prorokovali po slunečném víkendu deštivé počasí, a vyšlo jim to. Já jsem musel do práce, a nechal jsem to otevřené, pokud by se déšť do večera umoudřil, zkusil bych po práci zbývajících tři vrcholy dojet. Plán byl přiblížit se metrem na Zličín, a skončit stejně jako v neděli v Berouně, celkem trasa měřila asi 52km, což po víkendových výkonech nevypadalo tak hrozně. K mé radosti déšť odpoledne skutečně ustával, bylo sice pořád zataženo, ale však se nerozpustím. A tak jsem z práce pádil domů převléknout se, a honem na metro, čas byl cenný. V 17:30 jsem tedy ze Zličína vyjžděl směr Břve, Červený Újezd a Unhošť, silniční část v délce asi 16km, kde jsem měl nahnat nejvíce času. Přes Kyšice jsem pokračoval na Poteplí, v závěru silnice dost klesala, a tak jsem se hrozil, co mě zase brzy čeká za stoupání, jelikož vrchol na rozhledně Vysoký vrch byl nedaleko. Ale co se týká převýšení tak to taková hrůza nebyla. Cesta nejprve opustila asfaltku do lesa, ale stále se to dalo jet. Problémem bylo spíš držení správného směru, jelikož k rozhledně nevede žádná značená cesta. Zaplatpánbůh za navigaci v mobilu :) Náročný byl poslední úsek, kdy jsem se musel vyškrábat do prudkého kopce, a na podmáčené zemi to klouzalo pekelně. Taky jsem se tu dvakrát složil – nejprve jsem uklouzl když jsem tlačil do krpálu kolo, a pak jsem spadl při jízdě, naštěstí do měkkého. Pomyslel jsem si, aby mě vůbec vzali takhle zaprasenýho večer do vlaku... Ale tohle byla nejtěžší část, následovaly pak už převážně silničky. Vyjel jsem z lesa, o další vrchol bohatší, a po asfaltu svištěl přes Kouty a Běleč. Na křižovatce jsem odbočil směr Nižbor, kde mě vzápětí čekala asi kilometrová odbočka po červené značce k zřícenině hradu Jenčov. Cesta to byla pohodová a zpevněná, i když po kamenech to občas podklouzlo. Spíš nebylo moc příjemné jak se blížil večer, u hradu jsem se fotil asi v 19:40. Brzy jsem se ale dostal zpět na silnici a blížil se do Nižboru, a to bylo pozitivní, to už je dost blízko do cíle do Berouna. Převážně šlo o klesání k Berounce, s jednou nepříjemnou stoupavou pasáží, a pak už finální "padák" do Nižboru. Honem přes most, a kousek po cyklostezce, která v tuhle hodinu (a v tomto počasí) zela prázdnotou. V 20:15 jsem pak odbočil vpravo do mého oblíbeného stoupání na Zdejcínu. Tady jezdím vždy skoro nejlehčí převody. Je to cesta samá serpentina, která se kroutí pořád výš a výš. Stoupání je dlouhé asi 2km, a člověk nastoupá 158m (tedy asi 8% průměrný sklon). Mám to tu rád a jezdívám tenhle kopec

několikrát do roka. Ze Zdejciny většinou sjíždím rovnou do Berouna, dnes mě ale ještě čekala asi 3km zajíždka (a další stoupání) na rozhlednu Děd. Tu jsem objevil tuším v zimě 2016, pěkné místo. Stejně jako na Zdejcinu, i na Děd jsem jel dnes poprvé za tmy. Cesta byla i přes mé obavy v pohodě, ač vedla lesem, nebyla moc zablácená ani podmáčená, a dalo se krásně vyjet až nahoru. Poslední vrchol, splněno! Měl jsem velkou radost. Sjel jsem zpět na silnici a pak už jen příjemný sjezd do Berouna. Stihl jsem stejný vlak co včera, v 21:20, a po 22h jsem byl doma. Hned z vlaku jsem poslal všechny fotky a oficiálně tak uzavřel letošní ročník. Na tachometru svítilo 55km, přičemž jsem nastoupal 879 m.

Během 3 dnů v řadě (14.-16.4.) jsem tak najel 392km, nastoupal přes 5 900 m, a v sedle strávil skoro 22h čisté jízdy. A hlavně jsem se podíval na 20 krásných míst. Když to počítám, díky letošnímu ročníku jsem poznal 7 nových míst. Mezi nejhezčí bych zařadil Říp, Parukářku, Budeč, Mělník. Nejvíce mi daly zabrat asi Říp, Špulka, Svatý Jan a Vysoký vrch. Špulka a Točnick pak byly nepříjemné co se týká plánování, jelikož ležely dost bokem od trasy a znamenaly velkou zajíždku. Ale na obě tato místa se vyplatilo zajet si ;)

VKP opět ukázala, že ač tu nemáme hory, i v okolí Prahy si člověk může pěkně máknout. Můj velký obdiv mají další 2 držitelé, kteří korunu zajeli v tak skvělém krátkém čase. Já jsem si chtěl letos vyzkoušet jet nonstop, ale nedal bych to. Takže smekám.

Závěrem tradičně moc děkuji organizátorům za skvělou práci, moc jsem si ty tři dny užil, a jakmile jsem korunu v sobotu rozjel, byl jsem jí téměř posedlý a myslel pořád jen na její co nejrychlejší dokončení :) Přejí vám hodně štěstí a zdaru ve zbytku ročníku a to samé i do let následujících. Budu se moc těšit příští rok.

S přátelským pozdravem a cyklistice zdar ;)

Petr Holíčka

